

[Bjørn Elmquist]

et par gange har set truende i horisonten, og den dag, den kommer, er jeg bange for at den vil sige sparto til den konfrontation mellem Øst og Vest, som vi jo i mange år har viet vores allerstørste opmærksomhed.

Pelle Voigt (SF):

Jeg synes, det er godt for debattens forløb, at både fru Elisabeth Krog og hr. Bjørn Elmquist anslog en så afslappet og forsonlig tone, at det vel kan lykkes at få debatten tilbage til det, som den egentlig handler om, nemlig behovet for en øjeblikkelig, omfattende katastrofehjælp, der føres over i en mere langsigtet udviklingsstrategi, som kan gøre disse områder selvhjulpne med fødevarer.

Jeg håber, at den nye tone i debatten også vil betyde, at man kan undgå meget let misforståelige udtalelser til offentligheden som f.eks. de udtalelser, som netop hr. Bjørn Elmquist fremsatte den 14. november, og som er refereret i Berlingske Tidende, hvor det er meget svært, selv om det sikkert ikke har været hensigten, for en almindelig læser at få et andet indtryk, end at der rettes en voldsom kritik imod »Afrika sulter«-kampagnen, der betegnes som en kampagne, der kan gøre mere skade end gavn. I øvrigt citeres hr. Bjørn Elmquist for det synspunkt, at den kraftige fokusering på Etiopiens sult- og tørkeproblemer kun optager danskernes opmærksomhed et kort stykke tid og derfor lægger en hindring i vejen for en mere langsigtet løsning.

Det er jo altså ikke det, der mobiliserer folk allermost til at deltage i en indsamlingsvirksomhed, og jeg er sikker på, at det, hr. Bjørn Elmquist har ment, ikke lige præcis er det, der er citeret her, men altså tværtimod det, at man, samtidig med at man gør dette, må lægge vægt på, at disse ting indgår i og bliver en begyndelse til en mere samlet fødevarerstrategi. Den er der meget voldsomt brug for, fordi vi i store dele af Afrika og specielt i Sahel-området er vidner til en miljøkatastrofe, som er helt uden moderne sidestykke, og hvis ende vi ikke kan se. Der er ikke noget, der tyder på, at ørkenens udbredelse i området vil standse, og vi har ikke nogen som helst mulighed for at vurdere, hvor grænserne går for en yderligere forarmelse af landbrugsjord og en yderligere vækst for ørkenen.

Derfor synes vi i SF, at det er smerteligt og trist, at en række af de udredningsarbejder og projekter, som man har foretaget både i nordisk sammenhæng og i FN, ikke er blevet fulgt tilstrækkelig kraftigt op fra medlemslandenes side. Det gælder f.eks. de retningslinjer, som blev stukket ud på FNs ørkenkonference i 1977, og som ikke er blevet fulgt op i politisk praksis. Vi synes, at også de nordiske lande med stor fordel kunne intensivere samarbejdet om at realisere nogle af de ideer, som ligger i den nordiske udredning, der hedder »Norden og det globale miljø«.

Men jeg kan forstå af store dele af debatten og også af fru Helle Degns indlæg, at det er synspunkter, som har en bred dækning her i Folketinget, og at det vel er noget, som det er muligt at få gjort noget mere ved.

Når vi synes, det er vigtigt, at man specielt tager fat på disse problemer og ud over det, der ligger i den socialdemokratiske dagsorden, agiterer for en udvidelse af den samlede bistand og en bedre planlægning af den samlede bistand, hænger det sammen med, at der i denne situation er fremkommet en lang række udtalelser fra internationale eksperter og eksperter i FN-systemet, som meget kraftigt har kritiseret den manglende forudseenhed og måske især de manglende reaktioner på disse FN-organisationers forudseenhed, som man har været vidne til igennem de sidste år. Det gælder således også danske eksperter i FN-systemet som Jørgen Lissner, der jo er vicechef for FNs udviklingsprogram i Etiopien, og som jeg synes meget rammende har skildret, hvorledes man talte for døve ører, da man advarede om, at denne situation var under opsejling, og opfordrede til, at der i god tid blev planlagt en effektiv indsats imod den katastrofe, som var under udvikling i Sahel-området og i Etiopien.

Jeg har forstået, at der også er en ganske bred tilslutning til det synspunkt – og det fremgår jo også af den dagsorden, som fru Helle Degn har foreslået på både regeringspartierne, de radikales og socialdemokratiets vegne – at det, det gælder om, er det centrale: at gøre områdets lande selvhjulpne med fødevarer.

Det betyder samtidig, at man ganske kraftigt og mere kritisk, end man har gjort fra dansk side, må gå ind i at vurdere dele af den fødevarerbistand, som er givet fra inter-